

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

อุตสาหกรรมถุงมือยางเป็นอุตสาหกรรมที่เพิ่มมูลค่าให้กับยางธรรมชาติของไทย ได้ถึง 4-5 เท่า และเป็นอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงจากอุตสาหกรรมต้นน้ำอย่างอุตสาหกรรมน้ำยางข้น โดยที่อุตสาหกรรมถุงมือยางของไทยได้พัฒนาควบคู่กับอุตสาหกรรมน้ำยางข้นของไทย ภายใต้การส่งเสริมของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมาตลอดเป็นระยะเวลาเกือบ 40 ปี อุตสาหกรรมถุงมือยางจะได้รับการส่งเสริมการลงทุนเกือบทั้งหมด ทั้งนี้เพราะว่าอุตสาหกรรมถุงมือยางกว่าร้อยละ 90 เป็นการส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ การใช้ถุงมือยางในประเทศมีน้อยส่วนใหญ่จะใช้ในวงการแพทย์ ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่หันไปเน้นการผลิตถุงมือยางประเภทใช้ในการตรวจโรค ซึ่งมีทั้งชนิดที่มีแป้งและชนิดไม่มีแป้งซึ่งขั้นตอนการผลิตจะไม่ซับซ้อนมาก ส่วนถุงมือยางประเภทใช้ในการผ่าตัดมีผู้ประกอบการรายใหญ่เท่านั้นที่ทำการผลิต เนื่องจากจะต้องเพิ่มขั้นตอนการผลิตในการฆ่าเชื้อโรคและตลาดค่อนข้างแคบ ซึ่งจะต้องใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย จากการที่มีผู้บริโภคนบางคนเป็นโรคมะเร็งจากโปรตีน ซึ่งมีอยู่ในถุงมือยางธรรมชาติและหันไปใช้ถุงมือยางที่ทำจากยางสังเคราะห์ (Synthetic Rubber) แทน เช่น ถุงมือยางจาก PVC ทำให้ผู้ประกอบการบางรายได้หันไปผลิตถุงมือยางจาก PVC แต่ไม่ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมถุงมือยางจากยางธรรมชาติหรือยางสังเคราะห์ ก็ต้องประสบกับปัญหาเรื่องของวัตถุดิบราคาสูงขึ้น ทั้งราคาของน้ำยางข้นและราคาของยางสังเคราะห์ ซึ่งเป็นต้นทุนหลักในการผลิตถุงมือยาง ถึงร้อยละ 60 และต้นทุนด้านพลังงานที่ราคาน้ำมันเตาและราคาแก๊สธรรมชาติปรับตัวสูงขึ้น ทำให้ต้นทุนการผลิตเพิ่มสูงขึ้น ในขณะที่ราคาถุงมือยางเป็นราคาสากลคือหากราคาถุงมือยางประเทศใดหนึ่งสูงกว่าอีกประเทศหนึ่ง ผู้นำเข้าจะนำเข้าจากประเทศที่มีราคาต่ำกว่า ทั้งนี้ เพราะคุณภาพของถุงมือยางในแต่ละประเทศที่ผลิตถุงมือยางมีคุณภาพได้มาตรฐานเกินกว่าข้อกำหนดของประเทศผู้นำเข้า ทำให้ผู้ประกอบการการผลิตถุงมือยางต้องปรับตัว โดยบางรายลดกำลังการผลิตและบางรายถึงขนาดต้องหยุดการผลิตในขณะเดียวกันผู้ประกอบการรายอื่นๆ ที่มีศักยภาพเพียงพอก็พร้อมที่เพิ่มกำลังการผลิตเพื่อทดแทนปริมาณถุงมือยางที่ลดลง ทำให้มูลค่าการส่งออกของไทยปรับตัวเพิ่มขึ้นได้ ตามความต้องการของตลาด โดยพิจารณาได้จากมูลค่าการส่งออกถุงมือยางของไทยในช่วง 7 ปี ที่ผ่านมา ปี พ.ศ. 2547 จำนวน 496.50 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 217.52 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2540 ที่มีมูลค่าการส่งออก จำนวน 278.98 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือเพิ่มขึ้นเกือบเท่าตัว

6.1 สรุปผลการศึกษา

ในการศึกษาส่วนแบ่งตลาดส่งออกของอุตสาหกรรมถลุงมือยางของไทย ได้อาศัยแนวความคิดเกี่ยวกับส่วนแบ่งตลาดคงที่ (Constant Market Share Model) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงมูลค่าการส่งออกที่เกิดจากปัจจัยใดบ้าง จากปัจจัยต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ ผลจากการขยายตัวทางการค้าของโลก ผลจากการกระจายการส่งออก ผลจากความสามารถในการแข่งขัน และผลจากการปรับทิศทางส่งออกถูกหรือผิดทิศทาง

พบว่ามูลค่าการส่งออกถลุงมือยางของไทย ในช่วงปี พ.ศ. 2540-2541 เทียบกับ ปี พ.ศ. 2546 - 2547 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น จำนวน 190.96 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีสาเหตุหลักมาจากความสามารถในการแข่งขัน สาเหตุรองลงมาได้แก่ผลจากการขยายตัวของตลาดโลกและผลจากการปรับการส่งออกถูกทิศทาง ตามลำดับ ส่วนผลจากการกระจายตัวของตลาด ทำให้มูลค่าการส่งออกเปลี่ยนแปลงลด

หากพิจารณามูลค่าการส่งออกถลุงมือยางของไทย ตลอดช่วงปี พ.ศ. 2540 ถึง ปี พ.ศ. 2547 มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น จำนวน 217.52 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยมีสาเหตุมาจากความสามารถในการแข่งขันเป็นปัจจัยหลักเช่นเดียวกัน สาเหตุรองลงมาได้แก่ผลจากการขยายตัวของตลาดโลกและผลจากการปรับการส่งออกผิดทิศทางตามลำดับ ส่วนปัจจัยการกระจายตัวของตลาด มีผลให้มูลค่าการส่งออกเปลี่ยนแปลงลดลง เช่นกัน เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบการศึกษาทั้ง 2 กรณี พบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก โดยที่ปัจจัยที่ส่งผลให้มูลค่าการส่งออกเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นเรียงตามลำดับแล้วเหมือนกัน และปัจจัยที่ทำให้มูลค่าการส่งออกเปลี่ยนแปลงลดลงก็เหมือนกัน แสดงให้เห็นว่าการเลือกช่วงเวลาดังกล่าวมาทำการศึกษาศึกษาสามารถเป็นตัวแทนได้ดี

6.2 ข้อเสนอแนะ

ผลจากการศึกษาและสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ที่อยู่และเคยอยู่ในวงการอุตสาหกรรมถลุงมือยางของไทย เห็นสมควรเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ถลุงมือยางของไทย ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการพัฒนาอุตสาหกรรมถลุงมือยางของไทย พบว่า ปัญหาบุคลากรด้านวิศวกรรมและแรงงานเป็นปัญหาหนึ่งที่อุตสาหกรรมถลุงมือยางต้องประสบอยู่ในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะว่าโรงงานผลิตถลุงมือยางต้องใช้แรงงานมากโดยเฉพาะในส่วนการบรรจุกล่อง ซึ่งใช้แรงงานไม่มีฝีมือ และค่าจ้างต่ำ ทำให้แรงงานจากโรงงานอุตสาหกรรมถลุงมือยางเปลี่ยนงานบ่อยและหันไปยึดอาชีพกรีดยาง ซึ่งให้ผลตอบแทนที่ดีกว่า เมื่อระดับราคายางพาราที่สูงขึ้นในขณะที่ค่าจ้างรายวันไม่ค่อยยับตัวปรับตัวช้ากว่ารวมทั้ง ปัญหาความไม่สงบใน

เขต 3 จังหวัดภาคใต้ ทำให้แรงงานจากที่อื่นๆ ไม่สนใจที่จะเดินทางไปทำงานในแถบดังกล่าวในขณะที่ผู้ผลิตก็ไม่สามารถเพิ่มค่าแรงได้มากนักเนื่องจากต้นทุนการผลิตด้านอื่นๆ ก็เพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

2. จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการพัฒนาอุตสาหกรรมถลุงมือยางของไทย ปัญหา ทางด้านเทคโนโลยี เนื่องจากการนำเข้าเครื่องจักรจากต่างประเทศราคาค่อนข้างสูง ดังนั้นผู้ประกอบการที่มีศักยภาพเพียงพอจะพัฒนาเครื่องจักรขึ้นมาใช้เองรวมทั้งสูตรในการผสมน้ำยาง ซึ่งถือเป็นความลับในการดำเนินกิจการ ดังนั้นผู้ประกอบการรายใหม่ๆ จะมีปัญหาในการค้นคว้าวิจัยหาสูตรในการผสมน้ำยางขึ้นกับสารเคมีที่เหมาะสม แม้ว่าจะมีสูตรการผสมน้ำยางขึ้นกับสารเคมีจากศูนย์วิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร ก็ตามแต่การนำสูตรดังกล่าวไปใช้เพื่อการประกอบธุรกิจในการเชิงการค้าที่มีการผลิตจำนวนมากๆ และเครื่องจักรใหม่ๆ ผู้ประกอบการจะต้องปรับปรุงสูตรให้เหมาะสมสภาพความเป็นจริง การนำเข้าเครื่องจักรจากต่างประเทศ ซึ่งสามารถซื้อพร้อมกับสูตรการผสมน้ำยาง แต่ต้นทุนค่อนข้างสูงจะแข่งขันกับผู้ประกอบการเดิมค่อนข้างยากการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีลงทุนสูงและต้องใช้เวลา ดังนั้นรัฐบาลควรส่งเสริมให้มีศูนย์วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง โดยอาจจะร่วมมือกับสถาบันการศึกษาเพื่อพัฒนาเครื่องจักรที่มีคุณภาพสูงและมีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยที่ต่ำ มีการสูญเสียน้อยและประหยัดพลังงาน

3. ในการศึกษาปัญหาและอุปสรรคการพัฒนาอุตสาหกรรมถลุงมือยางของไทย ในส่วนวัตถุดิบ พบว่า วัตถุดิบที่สำคัญในการผลิตถลุงมือยางได้แก่น้ำยางขึ้น และน้ำยางดิบก็เป็นวัตถุดิบในการผลิตน้ำยางขึ้นไม่สะอาด และมีสารโปรตีน หรือสารเคมี เช่น magnesium ที่ไม่ต้องการให้เจือปนอยู่ ซึ่งเกิดจากการปลูกยางในดินที่ไม่เหมาะสมและการปฏิบัติหลังเก็บน้ำยางของเกษตรกรยังไม่ดีพอ ทำให้น้ำยางดิบไม่มีคุณภาพเหมาะสมกับการผลิตถลุงมือยางที่ต้องการคุณภาพสูงและปลอดภัยในการสวมใส่ นอกจากนี้ราคาน้ำยางดิบก็ปรับตัวขึ้นลงตามราคาตลาดโลก ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะเป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติได้เป็นอันดับต้นของโลกก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถที่จะเป็นผู้กำหนดราคาขายได้ ดังนั้นทำให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมถลุงมือยางจะต้อง แยกรับภาระจากความผันผวนของราคาน้ำยางขึ้นที่ปรับตัวขึ้นลงตามราคาของพาราโลก ในขณะที่ราคาขายถลุงมือยางถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามราคาถลุงมือยางโลก ทำให้ไม่สามารถปรับเพิ่มราคาให้สอดคล้องกับต้นทุนการผลิตที่เพิ่มขึ้นได้ ขณะเดียวกันอัตราแลกเปลี่ยนที่อ่อนตัวลงของค่าเงินบาททำให้ผู้นำเข้านำมาต่อรองขอลดราคาถลุงมือยางของไทยในการสั่งซื้อครั้งต่อไป ดังที่กล่าวไว้ในตอนต้นว่าอุตสาหกรรมถลุงมือยาง มีการแข่งขันในตลาดโลกสูงมีกระบวนการผลิตที่ไม่ซับซ้อน จึงมีผู้ผลิตจำนวนมากในประเทศคู่แข่งเช่น มาเลเซีย ใต้หวัน อินโดนีเซีย และจีน ผู้นำเข้าจึงมีอำนาจต่อรองเหนือกว่าของผู้ประกอบการ ดังนั้น การที่ค่าเงินบาทอ่อนตัวลงจะได้ประโยชน์สำหรับรายการคำสั่งซื้อเก่า

เท่านั้น รวมทั้งยังต้องเผชิญกับปัญหาราคาน้ำมันโลก ที่เพิ่มขึ้นก็ยิ่งทำให้ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมถุงมือยางเพิ่มขึ้นไปอีก ราคาน้ำมันที่สูงขึ้นส่งผลให้ผู้ประกอบการที่ใช้น้ำมันเตาเป็นแหล่งพลังงานได้รับผลกระทบหนัก ส่วนผู้ประกอบการที่ใช้ไม้ฟืนเป็นวัตถุดิบในการให้พลังงาน จะได้เปรียบกว่า ดังนั้นหากผู้ประกอบการจะลดการใช้ น้ำมันเตาก็จะต้องมีการปรับแต่งเครื่องจักร และเทคโนโลยีให้เหมาะสม ก็ทำให้ต้องมีภาระในเรื่องของต้นทุนที่เพิ่มขึ้นอยู่ดี ด้วยเหตุนี้ต้นทุนการผลิตจึงสูงขึ้นทำให้มีการลดกำลังการผลิตเพื่อลดการขาดทุนและบางรายจำต้องหยุดการผลิต

4. จากการที่องค์กรมาตรฐานอุตสาหกรรมนานาชาติ (International Standard Organization) มีการ ออกมาตรฐาน ISO9000 ซึ่งเป็นมาตรฐานระบบคุณภาพที่องค์กรธุรกิจทั่วโลก ใช้ เพื่อรับรองระบบบริหาร การดำเนินงานขององค์กร นอกจากนี้ยังมีมาตรฐานเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หรือ ISO 14000 สำหรับผู้ประกอบการรายกลางและเล็ก ก่อนข้างยากในการจะพัฒนาไปสู่ระดับดังกล่าวเพราะยังขาดปัจจัยสนับสนุนจากภาครัฐในการฝึกอบรมและให้คำแนะนำการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานผลิตภัณฑ์ถุงมือยางมีหลายมาตรฐาน ได้แก่ มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา มาตรฐานของสำนักงานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และระยะการให้บริการตรวจสอบจะใช้ระยะเวลาาน ทำให้ผู้ประกอบการต้องส่งตัวอย่างไปทดสอบต่างประเทศ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูง นอกจากนี้บางกรณีไม่ต้องมีการตรวจสอบมาตรฐานซ้ำ หากเป็นการส่งถุงมือยางไปจำหน่ายยังลูกค้ารายเดิม ซึ่งในความเป็นจริงในบางครั้งบางโรงงานจะส่งออกถุงมือยางไปจำหน่ายยังต่างประเทศ โดยเลี่ยงการตรวจสอบได้ทุกโรงงานอย่างทั่วถึง ทำให้บางครั้งสินค้าถุงมือยางจะ ถูกส่งกลับเนื่องจากไม่ได้มาตรฐาน

5. การส่งเสริมการลงทุนที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมถุงมือยาง การส่งเสริมการลงทุนให้แก่กิจการที่เป็นการร่วมลงทุนกับบริษัทต่างชาติ ยังไม่เน้นการถ่ายทอดเทคโนโลยี มีการผูกขาดด้านเทคโนโลยี ทำให้บริษัทคนไทยแข่งขันได้ยาก รวมทั้งเกษตรกรไทยยังไม่ได้รับการพัฒนาเทคนิคความรู้ด้านการผลิตน้ำยางข้นอย่างแพร่หลาย จากการร่วมทุนของภาครัฐกิจเอกชน กล่าวคือบริษัทต่างชาติที่ย้ายฐานการผลิตจากมาเลเซียเข้ามาผลิตถุงมือยางในประเทศไทย แม้ว่าป็นสัญชาติอเมริกันร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ยังใช้ผู้บริหารระดับสูงจากมาเลเซียและสิงคโปร์ ทำให้คนไทยไม่ได้รับการถ่ายทอดทักษะในการบริหารงานตลาดตลอด จนเทคนิคการกรีดยางให้มีคุณภาพที่ดี ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ประเทศไทยยังไม่ได้รับผลประโยชน์เท่าที่ควร ซึ่งภาครัฐควรมีข้อกำหนดให้ผู้ลงทุนต่างชาติปรับเงื่อนไขที่เอื้อต่อการถ่ายทอดเทคโนโลยีให้คนไทยมากกว่าที่ผ่านมา

6. ในการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมถุงมือยางในด้านการตลาด พบว่าการผลิตถุงมือยางของผู้ประกอบการในไทย ส่วนใหญ่เป็นการผลิตเพื่อใช้ทางด้านการแพทย์เพื่อการตรวจโรค (examination glove) ซึ่งมีส่วนต่างกำไรค่อนข้างต่ำ การผลิตและการขายจะต้องทำ

คราวละหลายๆ จึงจะคุ้มการลงทุน การส่งออกเน้นตลาดแห่งเดียวกันโดยมีผลการกระจายตลาดติดลบ หรือทำให้มีมูลค่าการส่งออกลดลงอันเป็นผลมาจากการแข่งขันสูงทั้งภายในและคู่แข่งจากผู้ผลิตในต่างประเทศ จำเป็นที่ผู้ประกอบการของไทยจะต้องหาตลาดใหม่ให้มากขึ้นหรือให้ตลาดส่งออกมีการกระจายตัวมากขึ้น สำหรับผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กไม่มีความสามารถในการหาตลาดรองรับเองและขายผ่านนายหน้า ซึ่งจะถูกราคาขายทำให้ขาดทุนและปิดกิจการในที่สุด ขณะเดียวกันทางด้านสาธารณูปโภคพบว่าอัตราค่าไฟฟ้าที่สูงและปัญหาไฟฟ้าดับบ่อย โดยไม่มีการแจ้งล่วงหน้า ทำให้เกิดความเสียหายต่อเครื่องจักรในการผลิตถุงมือยาง โดยเฉพาะในจังหวัดระยองและทางภาคใต้ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องน้ำที่ใช้ในกระบวนการผลิตถุงมือยางซึ่งจำเป็นต้องใช้น้ำบาดาลในกระบวนการผลิต เนื่องจากน้ำประปามีราคาแพงและมีสารคลอรีนและสารที่ไม่เหมาะในการใช้ในกระบวนการผลิตถุงมือยาง แต่ไม่สามารถนำน้ำบาดาลมาใช้ในกระบวนการผลิตได้มากนักเนื่องจากมาตรการควบคุมการใช้น้ำบาดาลของทางราชการ ดังนั้นถ้าไม่มีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะเป็นปัญหาต่อการผลิตอย่างแน่นอนในอนาคต

7. ในการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมถุงมือยาง ที่เกี่ยวกับการเปิดเสรีทางการค้า พบว่า ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก (WTO) กลุ่มอาเซียน (AFTA) และกลุ่มเอเปค (APEC) ประเทศไทยในฐานะสมาชิกต้องปฏิบัติตามพันธกรณี หากผู้ประกอบการไม่สามารถปรับตัวได้ทัน ก็จะได้รับผลกระทบโดยตรง และการรวมกลุ่มของสหภาพยุโรป (EU) และกลุ่มนาฟต้า (NAFTA) ที่มีข้อตกลงต่าง ๆ ย่อมมีผลกระทบต่อประเทศไทย ในฐานะเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญถึงแม้ว่าประเทศไทยจะมีใช้สมาชิกในกลุ่มดังกล่าวก็ตาม การเปิดเสรีทางการค้าเพื่อมุ่งหวังให้ประเทศสมาชิกใช้มาตรการทางภาษี แทนและเป็นการกระตุ้นความร่วมมือในการส่งเสริมทางเศรษฐกิจ พันธกรณีภายใต้ความตกลง WTO ประเทศไทยและประเทศสมาชิกจะต้องปฏิบัติตาม โดยมีผลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2538 ในส่วนประเทศไทยที่ได้รับจากการเป็นสมาชิก WTO โดยเฉพาะจากการเปิดตลาดการค้าทั้งจากลดภาษีศุลกากรและการยกเลิกมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรของประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย นอกจากนี้การปรับปรุงกฎระเบียบการค้าที่ชัดเจนรัดกุมและเป็นธรรมมากขึ้น ขณะเดียวกันการเข้าเป็นสมาชิก ทำให้ประเทศไทยจะต้องมีพันธกรณีเช่นเดียวกัน จะต้องปรับตัวเพื่อสู้กับการแข่งขันที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ซึ่งพันธกรณีที่มีกับองค์การการค้าโลกจะอยู่ภายใต้กรอบเวลา ระหว่างปี พ.ศ. 2538 – 2547 นอกจากนี้ไทยต้องลดการอุดหนุนภายในโดยต้องลดจาก 22,000 ล้านบาท เหลือ 19,000 ล้านบาท ภายในปี พ.ศ. 2547 ส่วนการอุดหนุนการส่งออกนั้น ไทยไม่สามารถให้การอุดหนุนได้

สำหรับผลกระทบจากพันธกรณีภายใต้ความตกลง WTO สำหรับอุตสาหกรรมถุงมือยางของไทย ไม่ได้รับผลกระทบจากมาตรการทางภาษีแต่ต้องเผชิญปัญหาการกีดกันทางการค้าที่

ไม่ใช่ภาษี (non tariff) สำหรับถุงมือยางได้แก่ การกำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อม หรือกำหนดมาตรฐานด้านคุณภาพ (ISO9000 และ ISO14000) ของประเทศในสหภาพยุโรป นอกจากนี้ปัญหาการกีดกันทางการค้า เช่น กรณีการแพ้สารโปรตีนในถุงมือยางธรรมชาติ ของสหรัฐอเมริกาและยุโรป ปัจจุบันยังไม่มีกรณีพิพาทข้อเท็จจริงในระดับของ การแพ้สารโปรตีนในถุงมือยาง นอกจากนี้สหรัฐอเมริกา กำลังเตรียมกำหนดมาตรฐานถุงมือยางให้มีความยืดหยุ่นลดลง เพื่อให้เหมาะสำหรับถุงมือยางที่ทำจากยางสังเคราะห์ (synthetic rubber)

สำหรับการเข้าร่วมเป็นสมาชิก AFTA ประเทศไทยจำเป็นต้องปฏิบัติตามพันธกรณีและข้อผูกพันต่าง ๆ ตามข้อตกลงภายใต้ AFTA เริ่มมีผลตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2543 เป็นต้นไป ประเทศไทยจะต้องลดภาษีสินค้าอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมในกลุ่มสินค้าเร่งลดภาษี (fast track) ซึ่งมี 15 กลุ่ม และยางพารา และผลิตภัณฑ์จากยางพารา เป็นหนึ่งในจำนวน 7,737 รายการด้วย โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 - 2543 ประเทศไทยต้องลดภาษีสินค้าเหลือร้อยละ 0 - 5 ในส่วนถุงมือยางไทย ไม่ได้รับผลกระทบมากนัก เนื่องจากปัจจุบันไทยส่งออกถุงมือยางเป็นหลักอยู่แล้ว การลดภาษีดังกล่าวไม่มีปัญหาในการเป็นคู่แข่งสำหรับตลาดในประเทศและไม่มีผลต่อตลาดอาเซียน เนื่องจากประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตถุงมือยางเช่นเดียวกันในส่วนยางพาราและยางแปรรูปขั้นต้น การลดภาษีนำเข้าของประเทศในกลุ่มอาเซียนจะมีผลต่อการส่งออกของไทย ไปยังประเทศสมาชิกที่มีความต้องการใช้ยางพารามาก และราคาภายในประเทศสูงกว่าราคาของไทย ไทยอาจจะประสบปัญหาได้เช่นกันหากราคาน้ำยางขั้นภายในประเทศสูงกว่าประเทศอื่นในภูมิภาค ผู้ใช้ยางเป็นวัตถุดิบในการผลิตอาจจะมีการนำเข้าน้ำยางจากต่างประเทศเข้ามาใช้แทน โดยอาจจะนำเข้าจากเวียดนาม หรืออินโดนีเซีย หากมีราคาที่ต่ำกว่าในประเทศได้

นอกจากนี้การร่วมมือทางเศรษฐกิจในรูปของทวิภาคี เช่น ไทย-ญี่ปุ่น หรือ ไทย-จีน โดยเฉพาะไทยกับจีน ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าค่าแรงงานในประเทศจีนค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับประเทศต่างๆ และค่าเงินหยวน ก็ยังมีค่าต่ำกว่าค่าที่แท้จริงยิ่งทำให้ราคาสินค้าของประเทศจีนถูกกว่าประเทศอื่นๆ ในอาเซียน นอกจากนี้หากพิจารณาการใช้น้ำยางขั้นของจีนที่อยู่ในอันดับหนึ่งของโลกในปัจจุบันและการนำเข้าน้ำยางขั้นจากไทยเป็นอันดับหนึ่งเช่นกัน รวมทั้งการส่งออกถุงมือยางของจีนในตลาดโลกที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ใน รอบ 7 ปีที่ผ่านมา จีนสามารถส่งออกไปสู่ตลาดอเมริกาได้สูงขึ้นเกือบ 3 เท่าตัว ทำให้น่าจับตามองว่าในอนาคตประเทศจีนจะเป็นคู่แข่งที่สำคัญ ในการส่งออกยางพาราและและคู่แข่งที่สำคัญในการส่งออกถุงมือยางก็เป็นไปได้

6.3 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

จากการศึกษาครั้งนี้ ประเทศไทยมีศักยภาพในการผลิตและการแข่งขันสูงในอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ถู่มืออย่าง แต่จากการพิจารณาผลกระทบจากปัจจัยการกระจายตลาด ทำให้การเปลี่ยนแปลงมูลค่าการส่งออกมีค่าลดลง ดังนั้นการศึกษาครั้งต่อไป ควรจะศึกษาวิเคราะห์เพิ่มเติมว่า สาเหตุใดที่ทำให้ความสามารถในการกระจายตลาดของผู้ประกอบการของไทย จึงไม่ประสบความสำเร็จ ทั้งการศึกษาความยากง่ายในการที่ผู้ประกอบการรายใหม่ที่จะเข้ามาทำการผลิตในอุตสาหกรรมถู่มืออย่างซึ่งปัจจุบันแนวโน้มที่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็กจะอยู่รอดในอุตสาหกรรมถู่มืออย่างยิ่งยากขึ้น ในขณะที่ผู้ประกอบการรายใหญ่เพียงไม่กี่ราย เช่น บริษัท สยามเซมเพอร์เมค จำกัด บริษัท เซฟสกิน คอร์ปอเรชั่น จำกัด บริษัท เซฟสกิน เมดคิคอล แอนด์ ไซเอนทิฟิก (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท แอนเซลล์ (ประเทศไทย) จำกัด บริษัท ไฮแคร์ อินเตอร์ เนชั่นแนล จำกัด บริษัท ชันไทยอุตสาหกรรมถู่มืออย่าง จำกัด (มหาชน) สามารถครองส่วนแบ่ง ตลาดเกือบร้อยละ 80 ของผู้ส่งออกถู่มืออย่างของไทย ซึ่งเป็นบริษัทข้ามชาติและบริษัทร่วมลงทุนกับต่างชาติ ที่มีเงินทุนสนับสนุน และความพร้อมทั้งด้านเทคโนโลยีและด้านการตลาดเป็นอย่างดี ซึ่งข้อได้เปรียบนี้น่าจะทำให้ผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ที่เข้ามาแข่งขันค่อนข้างยาก ดังนั้นหากจะให้ผู้ประกอบการของคนไทย สามารถแข่งขันได้จะต้องได้รับความร่วมมือจากหลายองค์กรทั้งทางรัฐและเอกชน